

mærket Dyrtidsstigningen. Der er talt om Forøgelsen af Udgifter til Kongens Heste og Vogne. Ja, en Konges Hest æder jo Havre, lige saa meget Havre som en Hest, der arbejder for en anden Mand, og alle de Udgifter, som følger med Hestehold og med det at have Køretøjer, er naturligvis stigende i samme Grad for Kongen som for andre. Det samme gælder for Hofholdningen i det hele.

Man har ogsaa anerkendt, at noget Tilskud maatte der til. Det viser sig derved, at samtlige Partier i Finansudvalgene har tiltraadt de forøgede Tilskud, jeg har nævnt for de to foregaaende Aar; men disse Forøgelser er ikke nær tilstrækkelige til at dække alle de forøgede Udgifter til Lønninger etc., som Hofholdningen faktisk har haft.

Jeg tager selvfølgelig det fulde Ansvar for dette Forslag og bærer det gerne; thi det er kun en Retfærdighedshandling, der her foretages, og denne Sum opvejer meget langt fra det betydelige Tab, som Kongen Dyrtidsaarene igennem har lidt ved at skulle opretholde en Hofholdning som den, han har opretholdt, og som i Virkeligheden har været saare beskeden.

Beløbet er her betegnet som Dyrtidstillæg, og det er en Selvfølge, at det er ikke Meningen, at disse Beløb skal have nogen fast Karakter. De bevilges Aar for Aar paa Finansloven, og naar Leveomkostningerne forandrer sig væsentligt her i Landet, vil man ogsaa kunne nedsætte disse Beløb. Hermed skal jeg anbefale Forslaget.

Vilhelm Rasmussen: Der er under Nr. 747 et Ændringsforslag, angaaende hvilket jeg gerne vil gøre et Par Bemærkninger. Det gaar ud paa at forhøje Summen 2 025 000 Kr. i Anledning af Udgifter ved Optrækning af Indkomst- og Formueskat med et Beløb paa 1 475 000 Kr. Alle anerkender, at det er af den allerstørste Betydning, at der indløber de Skatter, som Samfundet har Krav paa. Derfor kan jeg ogsaa fuldt ud billige dette Ændringsforslag.

Men jeg vil gerne i Anledning af dette Ændringsforslag rette en Forespørgsel til den højtærede Finansminister. Det forekommer mig nemlig, at man maa have sine berettigede Tvivl med Hensyn til de Indtægter, der opgives for visse Samfundsklassers Vedkommende og navnlig for Gaardmandsstændens Vedkommende. Naturligvis falder det ikke mig ind her at sigte en enkelt Samfundsklasse for, at den mod bedre Vidende opgiver forkerte Indtægter. Men jeg

har den Formodning, at man af en eller anden Grund ikke rigtig er i Stand til at dømme om, hvorledes den virkelige Indtægt er eller har været. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den højtærede Finansminister, om Ministeren agter at foretage sig noget, og i saa Fald, hvad Ministeren agter at foretage sig for eventuelt at opnaa, at Gaardmandstanden bliver i Stand til bedre, end den tilsyneladende kan det, at skønne over sine virkelige Indtægter. Jeg kan ikke tro, at den har den rette Evne til at vurdere sine Indtægter.

Jeg skal her oplyse det høje Ting om, hvorledes disse Indtægter er opgivne for Aaret 1918. Der fandtes den Gang her i Landet 12 743 Gaardmandsbrug, hvis Indtægter er opgivne at ligge mellem 800 Kr. og 2 000 Kr., og for det samme Aar var der 26 971 Gaardmandsbrug, for hvilke Indtægten er opgivet at være fra 2 000 til 4 000 Kr. Det vil altsaa sige, at med et rundt Tal 40 000 danske Gaardmænd — og det er saadant noget som 57 pCt. af alle danske Gaardmænd — har opgivet en Indtægt, der endnu i 1918 ikke skulde være naaet højere end til fra 800 til 4 000 Kr.

Der er for mig noget forbavsende i, at det forholdsvis store Landbrug har en saa ringe Indtægt, og min Forbavselse vokser, naar jeg sammenligner Gaardmændenes Indtægt med den Indtægt, som opgives af de danske Husmænd. Hvis vi nemlig ser efter, hvorledes det forholder sig for Husmændenes Vedkommende, er der for Aaret 1918 opgivet, at der er 45 932 Husmænd, der har haft en Indtægt af fra 800 til 2 000 Kr.; og 11 764, hvis Indtægt var fra 2 000 til 4 000 Kr. Det vil altsaa sige, at 57 000 Husmænd har været i Stand til at tjene gennemsnitlige Indtægter, som svarer til, hvad 40 000 Gaardmænd har været i Stand til. Mere grelt bliver dog Forholdet, naar man ser hen til, at der er 12 782 Husmænd, som for 1918 har opgivet en Aarsindtægt paa 2 000 Kr. og derover, medens der samtidig er 12 743 Gaardmænd, som har opgivet en Indtægt af under 2 000 Kr. Dette stemmer ikke godt med den Paastand, man ved andre Lejligheder har hørt fremsætte her i dette høje Ting, at det lille Landbrug ikke betaler sig særlig godt, og at det store Landbrug skulde være særlig rentabelt.

Og denne Paastand bliver saa meget mere mærkelig, naar man ser hen til, hvad det rigtig store Landbrug har indbragt sine Indehavere for Aaret 1918. Det viser sig nemlig, at der her i Danmark er 548 Godsbesiddere, som for 1918 har opgivet en Aarsindtægt fra 800 til 2 000 Kr., og desuden